

Open News 8

DENNÍ ZPRAVODAJ OPEN AIR PROGRAMU MEZINÁRODNÍHO FESTIVALU
DIVADLO EVROPSKÝCH REGIONŮ HRADEC KRÁLOVÉ

ISTEHLÍKOVÁ TLESKALA

Režisérka (Markéta Zborníková) s naprostým porozuměním a citem dokázala přeměnit patos situací a monologů, které dnes již působí zdoluhavě, do podoby mediálně politických glos, čímž dokázala zaujmout i festivalem a pokročilým časem znaveného diváka. Tím nechci říci, že by se inscenace podbízelá či byla laciná. Právě hlubší znalost filmové a divadelní kultury zde umožnila, aby vědomé užívání kýče a klíše nevyznělo trapně. Proto v okamžiku, kdy na scénu přichází Achilles v podobě na plátno promítaného kýčovitého záběru mladého, krásného samce jako vystříženého z akční běhací scény Pobřežní hlídky či z promo videa Barneyho Stinsona (HIMYM), si dokáže spojit kýčovitost filmové produkce s kýčovitou tradicí vykládání božského Achillea, čímž vznikne naprosto dokonalá glosa, kterou převálcuje smích jak laiků, tak i řecké tragédie a cinefilů. Dalším přínosem, který režisérka inscenaci poskytla je reflexe příběhu perspektivou dnes již notoricky známých mýtů. V okamžiku, kdy Ifigenie padá Achilleovi k nohám a říká, že mu zlobá paty, Achilleus s ironickým zděšením vykřikne „paty nel!“ Čím hlouběji si uvědomíme výši režisérčina intelektu, tím více nás pak musí zamrzet, že jeho kvality nebyly uplatněny v rámci scénografie. Dívky hrající chór a zpravodajsky moderující události v příběhu jsou překrásné a půvabné, věštec Kalchas proměněný v hlasatele počasí je příjemný vtip, ačkoliv krapet nedotažený, avšak Agamemnon s Menelaem v obleku a celková formální rovina přinesená kostýmy jsou něčím, co divadelní tradice inscenování antických tragédií zná velmi dobře a tak mě mrzí, že vtipný a bystrý pohled na přes dva tisíce starý text dokázala uzemnit nic nepřinášející scénografie. Potíž však nastala v hereckých výkonech. Filip Harviš (Kalchas) neumí mluvit, neumí artikulovat, není mu naprosto vůbec rozumět. Největší záhadou pak je Kvido Lotrek (Agamemnon), který zahájí představení naprosto otřesným a kýčovitým „herectvím“, které pouze tupě a bez jakéhokoliv vkladu ilustruje text, načež se v okamžiku promění v mistrovské dílo, za které by se nemusel stydět ani profesionální herec, neboť jeho Agamemnon je náhle člověkem, který miluje, soucítí, touží po moci a rodina je pro něj synonymem vlasti. Skutečnost, že Agamemnon hraje mladý kluk, kterému role sedí stejně jako o dvě čísla větší oblek, jenž si neustále upravuje, se pak proměňuje ve vzdálenou skutečnost, která se ztrácí v hereckém výkonu mladého herce a přebírá veškerou autentičnost hercovy individuality. Závěrečná spekulace by se měla dotknout skutečnosti, že celá inscenace opravdu vypadá jako glosa, jako komentář k dílu a potřeba definovat rovinu záměru a jednoduchosti si vyžaduje mnohem více prostoru, než který tato reflexe má.

-vac-

ŽENU SE ZA...

Představení studentky Katedry autorské tvorby a pedagogiky, **Anny Došimy** se odehrávalo v minimalistickém stylu. Na scéně byla pouze židle, autorka a herečka v jedné osobě pracovala hlavně s imaginárními rekvizitami a představivostí diváků, jinak bylo představení postavené na textu a jejím hereckém projevu. **Něco světu dokázat** je epistolárním dramatem, kde si koresponduje vnučka, která se přestěhovala do Gruzie jako diplomatický doprovod svého muže, a její babičkou, která je i přes svůj vysoký věk stále neuvěřitelně aktivním člověkem. Představení má dvě hlavní témata. Na straně jedné poukazuje na neuvěřitelný propad mezi dvěma generacemi, na straně druhé ukazuje touhu naší generace po odlišení se, výjimečnosti a honbě za nesmyslnostmi.

Došima postavy nerozděluje skrze fyzičnost, pouze na začátku popisuje jejich vzhled a charakteristické rysy, text tak dominuje i zde. Už u charakteristiky můžeme pozorovat různorodost postav. Babiččin zjev důsledně vykresluje, výšku, chůzi, její zájmy. Vnučku definuje pouze fakt, že je něčí manželkou. V začátku představení pozorujeme jistý drobný rozdíl mezi ženami, babička si pěstuje svou zahrádku, jezdí z města do města, na svůj věk ovládá počítač lépe než mnozí z daleko mladších generací, stará se o blíže nespecifikovaného nemocného muže, který posléze umírá, ani to ji však nezlomí a využívá volného času k tomu, aby se vydala do Číny. Vnučka se učí rusky a gruzínsky, to se ale stává její jedinou denní činností. Snad na začátku má výčitky, když vidí svou stále aktivní babičku, ujišťuje sama sebe, že nic nedělat je naprosto v pořádku. Nechá se ale strhnout světem pozlátka, do kterého se dostává a nicnedělání se stává koníčkem. To ale vnáší do jejího života nudu a tak vymýšlí, jak se odlišit od ostatních a stát se jedinečnou. Zabaluje se do zlata, ale každý trend nezůstane pouze u jednoho nositele. A tak se dostává do větších extrémů. Nechává si kolem sebe udělat rám, rozříznout břicho a útroby pozlatit. Hlavně mít zlaté srdíčko. Stává se exponátem, „uměním“.

Tento konec s sebou také nese otázku, co vše vlastně ještě můžeme nazývat uměním a co za kterým uměním stojí v pozadí?

-hen-

DNĚM VZHŮRU

Při vstupu do kaple sv. Jana Nepomuckého návštěvníka zdrchaného divadlem, divadlem a divadlem, vás u koncertu dně okouzlí jiný svět, a to niterný svět ambientu **Ondřeje Holého**. Tam, kde se jemné harmonie kláves potkávají v disharmonii beatů a ambientního samplu. To vše v poklidu a pohlcujícím light designu, který se při mši jen tak nevidí. A přitom i nevěřící zde srdcem plují dněm vzhůru.

Inspiruje vás ve vaší hudbě něco konkrétního nebo jiní umělci?

Ondřej Holý: Nemám žádné abstraktní inspirace, že by mě inspirovaly stromy nebo něco takového, jenom se snažím dělat tu hudbu, a když ji udělám, tak se cítím dobře, a to je moje inspirace. Mám samozřejmě milion vlivů, které jsou ve mně, a aniž jsem si jich vědom, tak je nějakým způsobem přehrávám v té své hudbě.

Mohl byste specifikovat proces vaší tvorby?

O. H.: Buď začnu zvukem nebo melodií a pak to různě nabaluji. Ale je to hrozně dlouhý proces, protože nemám žádnou šablonu a více-méně hledám to, co chci.

Jak dlouho takový proces trvá?

O. H.: Většinou je to proces na dlouhé roky, kdy se věnuji deseti různým skladbám zároveň a vždycky, když mi jedna nejde, tak se vrátím ke druhé, a tam přidám 10 sekund.

To je poměrně dlouho.

O. H.: Nepřipadám si tím nijak výjimečný, někomu to trvá déle, někomu méně. Příběhy alb jsou různé, zde jsem hrál nahrávky z let 2010 až 2015.

Kombinujete samplý i hru na klávesy, učil jste se hře na nástroje od malička?

O. H.: Začal jsem hrát na bubny, když mi bylo 12, do hudební školy jsem chodil od 13 do 15 a asi 5 let poté jsem začal hrát na piano a na různé nástroje.

Jakým způsobem jste se dostal k samplům a elektronickému zvuku?

O. H.: Vždycky mi přišlo zajímavé dávat různé tajemné zvuky do nahrávky a ten zvuk obecně mě baví víc, než normální bicí samplý.

Jste zvyklý vystupovat v podobných prostředích, jako je kaple nebo jiná komorní prostředí?

O. H.: Ne, ale je to fajn. Vypadá to dobře.

-jir-

JSOU TO NAŠI VELCI UMĚLCI

Po představení *Město, které mám tak rád* souboru **Slunovrat**, který se věnuje dětem s mentálními postiženími a dětem s autismem jsem se zeptala zakladatelky souboru Blanky Vávrové na pár otázek kolem souboru jako takového, vzniku inscenace a práce s dětmi.

Jak váš soubor vznikl?

B.V.: Měli jsme dramatický kroužek ve škole a několikrát jsme i vystupovali v tělocvičně školy. Později mi přišlo, že to je škoda. Tehdy jsme vystupovali na playback – tady jsme bohužel vystupovali taky na playback – ale teď si platíme muzikanty. Tehdy mě napadlo, že bychom mohli na tu muziku, na kterou tančíme oslovit ty profesionály, aby nás doprovázeli naživo. První jsem nevěřila, že to dopadne, ale šel s námi Hradišťan, Spirituál Kvintet a potom také Javory, Filharmonie Hradec Králové nebo Michal Hruža s námi vystupoval. Také rodiče dětí nám moc pomáhají. Příští rok budeme mít velké výročí 10 let trvání Slunovratu. K výročí budou dva koncerty. Oslovili jsme dva muzikanty. Na jaro Anetu Langerovou a na Vánoce to bude to slavností s Hradišťanem.

Proč se jmenujete zrovna Slunovrat?

B.V.: Protože to první vystoupení bylo s Hradišťanem a oni tenkrát měli muziku na básně Jana Skácela, a i to jejich CD se jmenovalo Slunovrat. Skácel to tam používá v poezii. Takže my jsme pořad přemýšleli, jak se pojmenujeme, a nakonec to byl Slunovrat.

Co vás inspirovalo k vytvoření představení *Město, které mám tak rád*?

B.V.: My jsme chtěli už dlouho vystupovat s kantory, protože jsme všichni obrovští patrioti. Máme rádi Hradec. První jsem měla písničky, které jsem si pořád pouštěla a nevěděla, jak příběh kolem nich postavit. Pak jsem na živém koncertě slyšela písničku *Město, které mám tak rád* a ta mě dojala. Řekla jsem si, že to musíme postavit tak, aby ta inscenace byla věnována našemu městu. Ten dnešní příběh byl o tom, jak se poutnickové vracejí z ciziny a jdou i přes různé útrapy, ale i svatba tam je, až se dostanou do Hradce.

Všimla jsem si, že děti na vás (kantory) během představení hodně reagují.

B.V.: Ve filharmonii jsou vždy paravany, takže kantoři tam nejsou vidět a děti jsou vlastně na jevišti samy, ale i kvůli bezpečnosti tam musíme být. Jiné děti potřebují rolničky (Blanka Vávrová diriguje pohyb dětí pomocí zvuku rolniček), jako pokyn, že mají stát nebo podobně. Za ty roky se ty rolničky kapely naučily respektovat a diváci je neslyší. Děti tu muziku sice vnímají, ale nevěděli by, kdy mají co udělat. Jindy jim zase poradíme pohyb.

Jak dlouho trvá příprava takovéto inscenace?

B.V.: Minimálně půl roku, kdy zkoušíme jednou týdně, dvě až tři hodiny. Před vystoupením máme soustředění a pak ještě chodíme na nácvič přímo do filharmonie, aby si děti „ohmataly“ prostor. Tady (Městská hudební síň) je pro nás ten prostor hrozně těžký, protože tady nemáme žádnou zkoušku. Ale děti si s tím poradily dobře. V Městské hudební síni hráváme jen jednou za rok a není tu možnost si to zkusit. Z rodičů se stala skvělá parta, bez nich bych to nikdy nedokázala. Já dělám choreografie, ale nejsem dobrý manažer. Takže díky rodičům máme granty, shání kapely. V roce 2012 jsme získali Hradeckou múzu za kulturu.

Kolik je členů Slunovratu?

B.V.: 25 členů. Nyní třetina členů Slunovratu už nejsou studenti naší školy, protože studenty můžou být jen do 26 let. Když jsou starší, tak ty děti odcházejí do ústavů nebo do hradecké organizace Skok do života, ale zároveň zůstávají v souboru. Nestaršímu herci je 55 a

nejmladší má 8 let. Nejvíc dětí má kolem 25 let. Já a moje asistentka to pak s nimi nacvičujeme. Mezi dětmi není soutěživost. To je jiné než u zdravých dětí. Naše děti si to navzájem přejí a podporují se. Chlapec, který hrál dnes hlavního poutníka, faráře a hospodského má těžký autismus. Nedokázal by se vám podívat ani do očí, ale svoje role prožívá a skutečně jimi žije. Ve všech knihách se píše, že když postavíte autistu do filharmonie před 600 lidí nemůžou to zvládnout, ale oni to zvládnou, a s přehledem. A potom chodí po škole s nosem nahoru a jsou to naši velcí umělci.

-ter-

PROGRAM | 30. 6. 2017

- 13:00-19:00** Žižkovy sady | Pohoda na Open Air Programu 2017 |
Prostor Pro o. p. s., Hradec Králové
- 15:00** Šapitó Q10 | Superkluk (pohádka) | 45' | Studio Damúza, Praha
- 16:00** Šapitó Žižka | O třech prasátkách | 30' | Erika Oubrechtová, Dobruška
- 17:00** Divadelní stan | Jukebox - improvizace na přání | 60' |
Služebníci lorda Alfreda, Brno
- 17:30** Malé náměstí | Kamináček | 45' | FouxFeuxRieux, FR
- 17:30** pouliční, začátek před Vědeckou knihovnou | RECTO VERSO
PROJECT : Spoutaná krajina | 45' | Aneta Vašatová, Hradec Králové
- 18:00** Gočárovo schodiště | Caza Casasueños | 55' | Mravenčení, Praha
- 18:20** Kavčák stage | Navostro (Folk Rock) | 140' - koncert
- 18:30** Městská hudební síň | Chaplinovy děti | 50' | Divadlo Spektákl, Praha
- 19:00** Šapitó Žižka | Večerní zprávy | 45' | B.I.Z.O.N.I., Hradec Králové
- 20:00** Divadelní stan | Spal jsem s Marilyn | 70' | Studio DAMÚZA, Praha
- 20:45** Kavčák galerie | No Rules a hosté (Alternative Rock) | 135' - koncert
- 21:00** Jižní terasy | Školní výlet | 20' | Václav Bartoš, Hradec Králové
- 21:00** Hudební stan | Panáčik | 90' - koncert
- 21:00** Šapitó Q10 | RED ORM | 60' | kapela Q10
- 22:15** Atrium Radnice | Mazel a Sakumprásk | 70' | Divadlo Lišeň, Brno
- 22:15** Gočárovo schodiště | Dírkované kino | 40' | Ryba řvoucí, Praha
- 23:00** Hudební stan | DJ Škvarek | 90' - DJ set
- 23:00** Šapitó Q10 | HAPPY ENDING PARTY
- 00:30** Hudební stan | Kapitán Takypán | 90' - DJ set

CO JSTE SI NA FESTIVALU UŽILI NEJVÍC?

Filip, 32: Spalovače mrtvol. Bylo to pro mě skvělé ukončení festivalu.

Anna, 24: Já si užila ten festival celkově, tu atmosféru. Škoda, že už to končí.

Lukáš, 24: Holky, samozřejmě.

Open News, denní zpravodaj Open Air Programu Hradec Králové 2017.

Šéfredaktorka: Henrietta Ctiborová (hen), Redakce: Tereza Pichová (ter), Jiří Žák (jir), Václav Alexa (vac), Korektura: Henrietta Ctiborová, Kontakt: henula@seznam.cz

Foto: Zuzana Průchová, Lukáš Veselý, David Havel, Anna Turková, Anna Stránská, Anna Bartolotti, Grafická úprava: Simona Vaškovicová.

www.openairprogram.cz, | facebook.com/OpenAirProgramHK, | Instagram @openairprogram